

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ž 104, 24 – 35

Text: Mt 6, 31 – 34 *Nemějte starost a neříkejte: co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starosti o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost na svém trápení.*

Žijeme v nejisté době. Nevíme, jak se bude dál vyvíjet světová pandemie. Restrikce omezují náš život. To vše nám působí starosti. Nejen o dnešek, ale hlavně o zítřek. Jak budeme žít? Jak se budeme chránit před nakažením? Jak se budeme setkávat? Jak budeme slavit bohoslužby? Jak budeme chodit do práce? Jak budeme chodit nakupovat? Co budeme jíst? Nebude dražota? Co budeme pít? Budou zavřené restaurace? Co si budeme oblékat? Roušky a ochranné oděvy? Tyto otázky nám víří hlavou, a to nejsme žádní pohané.

Bratři a sestry, i proto jsme dnes zde, abychom si, možná jako v takové předvolební debatě, vyslechli Ježíšův postoj k těmto ožehavým otázkám a mohli se rozhodnout, jaký postoj si zvolíme my.

Nuže tedy, Ježíš říká: „Nemějte starost a neříkejte: co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete.“

Tak za prvé, Ježíš rozhodně neříká, že nic z toho nepotřebujeme. Víra v Boha nám nepřikazuje: Nejezte, nepijte a choďte nazí. Je to právě naopak. Bůh ví, že to všechno potřebujeme. To pohané si naopak myslí, že Bůh to neví, a že je třeba jej o tom nějak informovat, případně si ho našimi usilovnými obětmi nějak příznivě naklonit a jeho požehnání si vydupat. U pohanů jde v podstatě o přesvědčení, že všechno záleží jen na nás samotných, jak si to zajistíme a zařídíme. Bezvěrectví se projevuje zoufalou nedůvěrou v Boha Otce. Do pohanských představ o Bohu se zřejmě promítá lidská zkušenost s otci, kteří se o své děti nestarají a na jejich výživu nepřispívají. Ježíš nám ale představuje skutečného Otce, který neustále myslí na všechny své děti. Bůh nás neučinil proto, aby nás nakonec zničil. Jako milující Otec nedá na své děti dopustit. Zná naše potřeby. On ví, že potřebujeme jíst, pít a mít co na sebe.

Jednoduše řečeno, Ježíš neprosazuje žádnou askezi. Říká: Vy potřebujete jíst, pít a oblékat se. A dokonce zachází ještě dál a dodává: Vy toho ale potřebujete ještě daleko víc! Pohané se často vyčerpají starostmi jen o tu obživu, ale vám musí zbýt prostor ještě na další věci, především na objevování Božího království. A to je důvod, proč máme své starosti o obživu držet na uzdě. Aby nám nepřerostly přes hlavu a nepřipravily nás o skutečný život. Člověk se stává člověkem teprve tenkrát, když se jeho život nevyčerpává sháněním peněz a nakupováním. Nejsm skutečným člověkem jen tam, kde nakupujeme. Pokud nám půjde pouze o potravu, pak nejsme lidé ale živočichové. Člověk se stává skutečně lidským tehdy, když hledá něco vyššího, něco co jej přesahuje. Když hledá, řečeno Ježíšovými slovy, Boží království a jeho spravedlnost.

Hledat Boží království a jeho spravedlnost, tedy Boží vládu a řády, Boží vůli a instrukce, Boží vedení a ochranu, znamená ptát se, zkoumat, zabývat se otázkami po Bohu. Orientovat svůj život k Bohu. Ale když se vyčerpáváme starostmi o biologický život, už nemáme kapacitu starat se o to, abychom byli lidštějšími lidmi či dokonce Božími dětmi.

V čem se liší Boží děti od dětí tohoto světa? Vnějšímožná nijak, ale Boží děti věří, že za nimi stojí jejich silný Otec, který má prostředky i touhu své děti postrkovat kupředu a podporovat je. To neznamená, že jim umetá cestičku a činí jim život snazší. Ale stojí za nimi jako kotva života, jako ten, který jejich život sleduje a zaštituje. Který má přehled o potřebách svých dětí. Který jako Otec ví, co všechno potřebujeme. Proto se můžeme relativně bezstarostně rozběhnout a objevovat krásy Božího světa a Boží moci a Boží dobré vlády.

Abychom tomu rozuměli: Ježíš nestaví zbožnost a starosti o obživu proti sobě, ale chce, abychom své starosti prodchnuli zbožností, důvěrou, radostí a spolehnutím na svého Otce, který nás jistí zezadu i z předu. Nebo ještě jinak: Ježíšovo „nedělejte si starosti“ neříká: „nestarejte se“, ale spíše „nepropadejte panice“, „nezoufejte si“. Ale také, nenakládejte si na sebe víc starostí, než je nutné. Úplně vám stačí ty dnešní starosti o budoucnost. Ty zítřejší si nechte na zítřka. Prostě si je rozdělte tak, aby vám nevzaly možnost hledat Boží království. Nebojte se, že zítřka se nebude o co starat. Každý den má dost vlastního trápení. V tom je Ježíš velký realista. Starosti nám nikdy chybět nebudou, ale je třeba jim vymezit hranice. Hledat Boží království znamená, že jde o to, aby nám vládl Bůh, a ne naše starosti.

Možná by nám v tom mohly pomoci i dnešní bohoslužby díkčinění. Vzpomeňte si, jak si doma děláte nákupní seznam, co všechno je třeba koupit, obstarat a zařídit. Díkčinění ale znamená udělat si ještě jiný seznam. Seznam toho, o co už se starat nemusím, protože je to za mnou. Protože je to vyřešené. Seznam vděčnosti za Boží dary, za Boží řešení a Boží starosti, které já už řešit nemusím. Prostě hledat, kde jsem ve svém životě už zakusil Boží pomoc, Boží vládu a vedení. I toto shledávání Boží milosti v našem životě je naplňováním Ježíšovy výzvy: Hledejte především Boží království a jeho spravedlnost.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti, že nás učíš vidět Boha jako Otce, který si s námi dělá velké starosti, které my pak už nemusíme řešit. Amen.*